

Severin in Odoaker.

Po smrti grozovitega Atila, hunskega kralja, v polovici petega stoletja pr-hrule so divje trume raznih národov po rimskih pokrajinah ob Dunavu. Kakor hudourni nevihta se je valil národ za národom. Požari in krvavi potoki so bili njih sléd. Stan podunavskih dežel je bil jako žalosten. Rimljanje so tú le po imenu še vladali in mejna mesta, od rimskih cesarjev zapuščena, morala so se sama braniti proti nasilstvu barbarov. Uboge prebi-

valce, s katerimi so barbari po nečloveško ravnali, čakala je trda sužnost ali pa smrt, in polastila se jih je splošna obupnost. Poganski in arijanski narodi so podunavske prebivalce grozovito stiskali, ropali so jih, morili in v grozovite verige kovali, a lepo zemljo so pustošili.

V tem silno hudem času se je nanagloma prikazal ob bregovih Dunava mož, ki se po pravici imenuje apostol avstrijski — sveti Severin. Ta častitljivi mož v tolažbo in pomoč zatiranih prebivalcev je prišel kmalu po Ati-lovej smrti, okolo 454. l. po Kristovem rojstvu, iz jutrove dežele, ter se je naselil v Asturih, majhenem mestu ob Dunavu, katero so barbari najhujše

pritiskali. Polajševal je stan ubozih prebivalcev kolikor je znal in mogel; preskrboval jim je hrano in obleko ter jih k pogumu izpodbujal. Potoval je tudi po sedanjem gorenjem in dolnjem Avstrijskem, po Koroškem, Štirnškem in dolnjem Ogrskem. Po rimljanskih trdnjavah je zbiral razkropljene ver-nike, opominjal jih je, učil, tolažil in varoval. Kamorkoli je prišel, povsod je širil blagoslov božji med ljudstvom. Barbarske kralje je s svojo mogočno besedo večkrat takó omečil, da so začeli bolj človeško ravnati s premaganci. Sveti Severin je bil váruh deželi, rešitelj zatiranim, oče ubozim, učitelj in voditelj vsem, ki so po resnici hrepneli.

Malo ne trideset let je ta apostolski mož neutrudno popotoval od kraja do kraja. Povsod je svetila njegova krščanska modrost, njegovo trdno za-upanje v Bogá, njegova čudodelna moč in goreča ljubezen do bližnjega. Siro-maki so bili njegovi ljubljenci, in kjer je le mogel, povsod jim je pomagal. Živel je zeló spokorno. Prebival je v zeló ozkeji celici, postelja mu je bila plahta na trdih tléh. Postil se je vsak dan do večera, tudi v najhujšej zimi je hodil bos in razoglav. Ljubil je ponižnost čez vse, a črtil je napuh in ničemurnost. Zatorej so ga ne samo verniki visoko častili, nego tudi surova arijanska ljudstva preko Dunava so ga spoštovala in se ga — bala.

Necega dne pride k njemu zal mladenič visoke rasti, da bi se ž njim posvetoval. Bil je to nemški knez Odoaker ali vojvoda Herulov, ki je bil s svojo vojsko na potu v Italijo. Pred častitljivega starčka stopivši, prosil ga je blagoslova. Severin, ki je Odoakra, da-si slabo opravljenega, takój spoznal, povzdigne roki in mu reče: „Le idi v Italijo, ako si tudi v revnej obleki od živalskih kož; Italija ti bode to obleko zamenila z najdražjo lepoto in kmalu dosežeš veliko oblast.“

To prorokovanje Severinovo se je natanko izpolnilo. Odoaker je pre-magal s svojo vojsko Italijo, odstavil je rimskega cesarja, in on se je imenoval kralja nemških národov v Italiji. To se je zgodilo 476. l. in takó je bilo konec rimskemu cesarstvu v Italiji.

Odoaker, mogočen kralj, ní pozabil pobožnega moža sv. Severina. Spo-ročil mu je, da mu hoče izpolniti vse, česar koli ga bode prosil. Ali Severin ní želel zase ničesar nego samo to, da bi kralj izpustil nekoliko jetnikov, kar se je tudi zgodilo. Za jetnike sploh si je Severin mnogo prizadeval in na njegovo prošnjo jih je bilo mnogo izpuščenih. Po mnogih krajih je za-sadil samostanske naselbine, a sam je najrajše prebival v kolibici pod ozidjem Dunajskim. Ustanovil je tudi samostan „Heiligenstadt“ blizu Dunaja za mi-nihe, živeče po njegovem redu; ti so njegovo delo nadaljevali in krščanstvo razširjevali po naših deželah.

Na Odoakrovo povelje se je moralo pozneje od Dunava vse, kar je bilo rimskega rodú, povrniti nazaj v Italijo. Severina o tej dóbi ni bilo več pri življenji. Njegovo truplo so vzeli domóv se vračajoči Rimljanje s seboj v svojo domovino, kjer še dandanes počiva v mestu Napolu.

Mogočnega Odoakra je pozneje izpodrinil Teodorik Veliki, kralj Vzhodnih-Gotov, ki je s svojimi podložniki zapustil Panonijo in Mezijo ter se je na-selil v Italiji, kjer je ustanovil veliko vzhodno gotsko-državo. I. T.